

РЕШЕНИЕ

№ 2339

гр. София, 02.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 18.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Христозова, като разгледа дело номер **3021** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно- процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Предявен е иск по чл. 121, ал. 1, т. 3, вр. чл. 104, ал. 1 от ЗДСл от К. Г. Т. от [населено място], [улица], вх. 1, ет. 5, чрез упълномощения адв. Е. З., срещу Агенция “Митници” за сумата в размер на 11390 лева, представляващи дължимото обезщетение за незаконосъобразно прекратяване на служебното му правоотношение за периода 16.12.2009 г. - 16.10.2010 г., през който ищецът не е бил на държавна служба. В искова молба-уточнение с вх. № 27179 от 13.12.2011 г. се посочва, че ищецът не е постъпвал на друга работа в периода, за който претендира обезщетение. Претендира направените по делото разноски.

В съдебно заседание по делото ищецът се представлява от упълномощения адв. З., която поддържа иска до размера, определен със съдебно-счетоводната експертиза. Сумата се претендира заедно със законната лихва от момента на прекратяване на служебното правоотношение.

Ответникът Агенция „Митници”, в дадения му от съда срок, представя писмен отговор на исковата молба на 22.02.2012 г., чрез упълномощените юрисконсулти Е. и П.. С отговора се оспорва предявения от Т. иск. Правят възражение за прихващане, в случай на уважаване на иска по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл с изплатените на Т. обезщетения, на основание чл. 106, ал. 2 от ЗДСл и на основание чл. 106, ал. 4 от ЗДСл, в размер на 3 брутни заплати – 1742 лв. Считат, че законната лихва се дължи от момента на отмяната на Заповед № 10207 от 16.12.2009 г. като незаконосъобразна. Претендират

юрисконсултско възнаграждение. Прави се възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, чрез представляващия прокурор Христозова, дава заключение за основателност на иска и за неоснователност на направеното възражение за прихващане, тъй като претендираното и изплатените обезщетения са на различни правни основания.

Административен съд София – град, Първо отделение, 18-ти състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № 10207 от 16.12.2009 г., издадена от директора на Агенция „Митници” служебното правоотношение на Т. е било прекратено, считано от 19.12.2009 г. Тази заповед е била отменена като незаконосъобразна с решение № 2314 от 09.07.2010 г., постановено от АССГ по адм.д. № 729/2010 г., влязло в сила на 29.07.2011 г.

Със Заповед № 5526 от 07.11.2011 г. ищецът е бил възстановен при ответника на длъжност „главен инспектор” с ранг II младши, код по НКПД 24226043, в Митнически пункт „Свободна зона Р.”, Митница Р., считано от 02.08.2011 г. С тази заповед му е определено възнаграждение, както следва: основна месечна заплата – 650,00 лв. и допълнително възнаграждение за прослужено време от 34 г. в размер на 34%.

От фишове с № 213 от декември 2009 г. и с № 38 от февруари 2010 г. се установява, че на Т. е изплатено обезщетение съответно в размер на 871,00 лв. по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл и в размер на 1742,00 лв. по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл.

В съдебното заседание, проведено на 18.04.2012 г., съдът извърши констатация по представената в оригинал трудова книжка продължение № 656 на ищеца, при която се установи, че е идентична с представеното по делото копие. След прекратяване на служебното правоотношение на Т. с Агенция „Митници” на 19.12.2009 г., липсват отбелязвания в трудовата книжка същият да е бил назначен на трудово правоотношение.

При извършената констатация по оригинала на служебната книжка на ищеца № 108 от 11.10.2001 г. и предвид констатираното съдът приема за установено, че след прекратяване на служебното правоотношение на Т. с Агенция „Митници” на 19.12.2009 г. липсват отбелязвания същият да е бил назначен на служебно правоотношение до 02.08.2011 г., когато Т. е бил възстановен на длъжността си по силата на посоченото по-горе съдебно решение на АССГ.

За установяване на обстоятелството, че не е работил по трудови или служебни правоотношения през периода 18.12.2009 г. – 18.12.2010 г. ищецът е представил справка за сключени трудови договори и осигуряване през периода 18.12.2009 г. до 18.12.2010 г. изх. № 4071 от 21.01.12 г. на директора на ТД на НАП – В., офис – Р.. От нея се вижда, че ищецът за периода м.02.2010 г. – м.12.2010 г. е получавал парично обезщетение за безработица.

Не се установи предположението на ответника, че е възможно ищецът да е работил на друго място в процесния период по трудово или по служебно правоотношение. Ответникът не ангажира никакви доказателства за установяване на това свое предположение. Предвид процесуалното си бездействие в тази насока, той следва да понесе неблагоприятните последици на поведението си, като съдът приеме за установено и доказано по делото, че в десетмесечен период от 19.12.2009 г. до 19.10.2010 г. Т. не е работил по трудово или служебно правоотношение.

От заключението на извършената съдебно-счетоводна експертиза, неоспорена от

страните и приета от съда, се установява, че размерът на brutното възнаграждение на ищеца към 29.07.2011 г. (датата на признаване на уволнението му за незаконно с влязло в сила съдебно решение) е в размер на 871,00 лв. Размерът на обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за периода 19.12.2009 г. – 19.10.2010 г. е 8710,00 лв.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София – град, Първо отделение, 18-ти състав направи следните правни изводи:

За да бъде уважен иск с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, във вр. с чл. 104, ал. 1 от ЗДСл следва да се установи осъществяването на следните елементи от правопораждащия фактически състав, визиран в нормата на чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл: отмяна на прекратяването на служебното правоотношение; оставане на служителя незает по служебно или трудово правоотношение; вреда, която се изразява в пропуснатото месечно възнаграждение за времето, през което лицето не е било на служба или е получавало по-ниско възнаграждение; наличие на причинна връзка между вредата и прекратяването на служебното правоотношение. Вредата, подлежаща на обезщетяване от ответника, се определя по реда на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. Съгласно посочената разпоредба, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 10 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Brutната заплата за определяне на обезщетението е определената му brutна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата.

В случая изброените по-горе предпоставки са налице. С влязло в сила съдебно решение е отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение между страните в производството. Установи се, че за целия десетмесечен период, а именно за периода от 19.12.2009 г. до 19.10.2010 г., ищецът не е работил по служебно или по трудово правоотношение. За този период съгласно приетото заключение на вещното лице обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е в размер на 8710,00 лв., в претендирания от Т. размер, съгласно заявеното от неговия процесуален представител в съдебното заседание на 18.04.2012 г. Предвид това, следва да се приеме, че искът е основателен и следва да бъде уважен до размера, за който е предявен, ведно със законната лихва от датата на обявяване на Заповед № 10207 от 16.12.2009 г. за незаконосъобразна – 29.07.2011 г. /т. 4 от ТР № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по т.гр.д. № 3/2004 г., ОСГК/.

От фишове с № 213 от декември 2009 г. и с № 38 от февруари 2010 г. се установява, че на Т. е изплатено обезщетение съответно в размер на 871,00 лв. по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл и в размер на 1742,00 лв. по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл. С писмения отговор на исковата молба, депозиран на 22.02.2012 г. ответникът е направил възражение за прихващане на посочените суми срещу предявения иск по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл.

След като съобрази тези факти, съдът намира, че с отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на Т., платените от ответника обезщетения по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл се явяват платени на отпаднало основание. Като такива те подлежат на връщане от ищеца. Изплащането на тези обезщетения на ищеца е установено и доказано по делото, както по основание, така и по размер.

Предвид отпадане основанието за изплащане на тези обезщетения, те стават изискуеми от момента на поискването им. Поискването, както се посочи, е направено с писмения

отговор по исковата молба. Обезщетението по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл е в зависимост от наличието на законно прекратяване на служебното правоотношение. С отмяната на незаконното прекратяването на това правоотношение отпада и основанието за плащане на посоченото обезщетение, тъй като се отрича правото на органа по назначението на едностранно прекратяване с предизвестие, респективно плащане вместо предизвестие. Плащането на обезщетението за неспазено предизвестие се оказва на отпаднало основание. Затова то подлежи на прихващане (в този смисъл и решение № 7 от 26.01.2009 г., на ВКС по гр. д. № 5437/2007 г., I г. о., ГК). Същото се отнася и за обезщетението по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл (в този смисъл е и трайната практика на ВАС). Като съобрази така изложеното, съдът намира, че са налице законовите предпоставки за извършване на съдебната компенсация. В настоящия процес прихващането е допустимо, когато е извършено своевременно, и за неликвидни вземания (така в решение № 623 от 24.06.2002 г. на ВКС по гр. д. № 933/2001 г., III г.о.). По изложените по-горе съображения то е основателно и следва да бъде извършено, като вземането на ищеца бъде прихванато с полученото от него на отпаднало основание обезщетение за оставане без работа (чл. 106, ал. 2 от ЗДСл) и обезщетение за неспазен срок на предизвестията за прекратяване на служебното правоотношение (чл. 106, ал. 4 от ЗДСл). Следователно, исковата претенция следва да бъде уважена до размера на 6097 лв.

Претенцията за лихвата е предявена, считано от прекратяване на служебното правоотношение – 19.12.2009 г. Същата следва да бъде присъдена от 29.07.2011 г. – датата на влизане в сила на съдебното решение за отмяна на незаконосъобразната заповед – в съответствие с т. 4 от ТР № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по т.гр.д. № 3/2004 г., ОСГК.

По разностките:

В исковата молба ищецът е заявил претенция за присъждане на направените по делото разноски. Сторил е такива в размер 700,00 лв. за адвокатско възнаграждение, съгласно Договор за правна защита и съдействие № 12 от 23.11.2011 г. и в размер на 100,00 лв. за възнаграждение на вещното лице, изготвило допуснатата и изслушана по делото съдебно-счетоводна експертиза, или в общ размер на 800,00 лв.

Направеното от процесуалния представител на ответника в писмените бележки възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение е неоснователно. След като съобрази разпоредбата на чл. 78, ал. 5 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), във вр. с пар. 2 от Допълнителната разпоредба на Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и чл. 8, във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 3 от същата, съдът изчисли, че минималното възнаграждение, предвид търсения материален интерес, е 598,40 лв. Следователно, трикратният му размер е 1795,20 лв. Договореното и платено адвокатско възнаграждение е 700,00 лв., тоест то е под трикратния размер, поради което не се явява прекомерно и следва да бъде заплатено на оспорващия съразмерно на уважената част от иска.

Във връзка с направеното искане от страна на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и правните изводи на съда относно основателността на възражението за прихващане, съдът намира, че то е основателно и следва да бъде уважено, като ищецът бъде осъден да му заплати сума в размер на 296,78 лв., изчислен съгласно чл. 8, във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Предвид правните изводи на съда относно основателността на исковата претенция,

възражението за прихващане и възражението за прекомерност за изплатеното адвокатско възнаграждение, и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК, разноските следва се присъдят така: 1. ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сума в размер на 590,00 лв. – направени по делото разноси и 2. ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника сума в размер на 296,78 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

Воден от гореизложеното, Административен съд София - град, Първо отделение, 18-ти състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Агенция „Митници” да заплати на К. Г. Т., с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], вх. 1, ет. 5, сума в размер на 6097,00 лв. (шест хиляди деветдесет и седем лева), на основание чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител, във вр. с чл. 104, ал. 1 от същия закон, представляваща обезщетение за времето, през което не е бил на служба поради прекратяването на служебното му правоотношение, за периода 19.12.2009 г. – 19.10.2010 г., ведно със законната лихва, считано от 29.07.2011 г. до окончателното изплащане на сумата, като ОТХВЪРЛЯ иска в останалата му част до пълния предявен размер от 8710,00 (осем хиляди седемстотин и десет лева) лв., като погасен чрез прихващане, както и в частта относно претендираната законна лихва за периода 19.12.2009 г. – 28.07.2011 г., като неоснователен.

ОСЪЖДА Агенция „Митници” да заплати на К. Г. Т., с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], вх. 1, ет. 5, сума в размер на 590,00 (петстотин и деветдесет) лв. – направени разноси по делото.

ОСЪЖДА К. Г. Т., с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], вх. 1, ет. 5, да заплати на Агенция „Митници” сумата от 296,78 (двеста деветдесет и шест лева и седемдесет и осем ст.) лв. - направени разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок, считано от съобщението и получаване на препис от него от страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: